

Kello soi. Kello hymyili. Kello löi jo seitsemän. Aamu aurinko paistoi häkellyttävän kauniisti Johanneksen tilavaan kolmen huoneen ja keittiön sisältämäänsä kattohuoneistoon, San Franciscon merellisessä kaupungissa. Johannes nousi sängystään ja katsoi ikkunasta merelle, se hymyili yksinomaan Johannekselle. Makuuhuoneesta olohuoneen ja asunnon ovelta Johanneksen kuntosaliksi muuttaman voimisteluhuoneen muodostavan käytävän läpi keittiöön. Nino hyppäsi iloisena etutassut edellä Johanneksen olkapäille toivottamaan hyväähuomenta-nuolaisun. Kahvinkeitin alkoi porista Johanneksen lempi LP-levyn tahtiin auringon valaisemassa keittiössä. Sen valmistuttua hän otti punaisen kuppinsa täyteen kahvia ja kulki punaisen olohuoneensa läpi Ninon kanssa terassilleen nauttimaan aamukahvistaan. Tuuli lauloi kauniisti Johanneksen korvissa, aurinko vinkkasi silmää ja meri pysyi tyynenä miellyttääkseen Johannesta. Nino ihastui tähän hetkeen melkein yhtä paljon kuin Johannes. Hän hörppi isosta punaisesta kupistaan maidolla miedonnettua kahvia ja antoi kofeiinin vaikuttaa häneen, vaikka Johannes olikin jo pirteä. Sillä tämä aamu oli kaunis, ja se hymyili, ja nauroi Johanneksen kanssa. Johannes oli iloinen. Johannes piti kaikkea ympärillään ihmeellisenä, ja kuin feenikslintu, hän oli uudestaan syntynyt tähän aamuun. Heinäkuun ensimmäinen päivä alkoi maailman kauneimmalla hetkellä. Heinäkuun ensimmäinen päivä oli torstai, joten töissä piti olla vasta yhdeksältä. Nino toi käskystä appelsiinin Johanneksen käteen Johanneksen pienestä appelsiiniipuusta joka kasvoi hänen terassillaan. Kuorittuaan appelsiinin hän iski hampaansa syvälle sen makeaan hedelmälihaan, ja kiskaisi palan suuhunsa. Se oli ensimmäinen täysin kypsytetty hedelmä, jota puu oli tuottanut. Mehu valui Johanneksen ruskeaa ja karheaa, naamaa täyttävää partaa pitkin hänen kerman väriselle laikukkaalle T-paidalle. Oli aika luopua parrasta. Johannes nousi tuolistaan ja tuuli kuiskasi hiljaa hänelle: -Tänään sinä tapaat hänet. Hän avasi terassin lasioven ja meni kylpyhuoneeseen. Partansa alta Johannes hymyili jo valmiiksi. Kun partaveitsi alkoi hellästi viuhata ympäri naamaa, paljastui parran alta sanoinkuvaamaton hymy. Bella makasi sänggyssä kasvoillaan kyynelten mukana leviäneet meikit. Hän oli valvonut koko yön miettien miten jatkaisi tästä eteenpäin. Auringon säteet pistivät Bellan silmään mutta hän ei piitannut. Hän sulki silmänsä ajatellen kuinka Hugo oli pystynyt kylmäverisesti välittämättä tippaakaan pettää häntä jonkun muun kanssa. Se sai kyyneleet valumaan uudelleen. Bella nyyhkytti surkeasti tyynyänsä vasten tuntien olonsa mitättömäksi. Ainakin hänen koiransa lines oli vieressä lohduttamassa. Miten paljon Bella rakastikaan tätä koiraa. Se nuoli Bellan kasvoja alakuloisesti vinkuen ja sai Bellan ymmärtämään että lines rakasti häntä myös takaisin vaikka olikin koira. Se sai Bellan surusta lamaantuneen naaman pieneen mutta suureen hymyyn. Niin pieneen että poskipäät juuri ja juuri nousi, mutta niin suureen että Bellan hymykuopat paistoi esiin. Jotain oli tehtävä, sillä Bella päätti että ei aikonut olla sellainen tyttö, joka ei liikkunut talostaan kuukauteen onnettoman parisuhteen päätyttyä. Siispä Bella riisui vaatteensa jotka oli vuorokauden tunnit sitten vetänyt yllensä, ja käveli iho kananlihalla viileään suihkuhuoneeseen. Hän laskeutui lattian tasoon ja alkoi valuttamaan kuumaa vettä suihkusta päällensä. Lämpimän veden hiipuessa kylmäksi Bella tajusi että oli istunut suihkuhuoneensa lattialla jo lähes tunnin. Niinpä hän nousi, kietaisi kylpytakin päälleen ja tallusti keittiöön. Kahvi oli loppu. Helvetti. lines piti päästä ulos hoitamaan tarpeensa ja Bella halusi kahvia surun ja itkun tyhjentämään ruumiiseensa. Ulkona ei ollut kova tuuli, mikä oli harvinaista San Franciscossa, sillä San Francisco sijaitsee länsi-rannikolla, ja länsi-rannikolla tuulee aina. Bella päätti jättää kevät takkinsa syrjään, olihan jo heinäkuu. Hän puki ylleen farkut ja yliopistosta saadun keltaisen Oxford-hupparin. lines hyppi jo ulko-ovea vasten ja vinkui jännittyneenä. Bella nappasi remmin ja valjaat, tai remmin ja kaulapannan, en ole varma. Ovi aukesi Bellan käsien toimesta, ja lines ryntäsi niin innokkaana remmin jatkeena portaat alas että Bella meinasi itsekin laskeutua ne

neljällä raajalla. Kun koira oli saanut tarpeensa hoidettua oli aika suunnata kioskia kohti ostamaan kahvia. Kioski sijaitsi muutaman korttelin päässä joen toisella puolella Bellan asunnosta. Bella ei ollut käynyt kioskillä moneen kuukauteen sen jälkeen kun muutaman metropysäkin päähän oltiin rakennettu GiantStore. Mutta nyt oli sopiva hetki siihen. lineksen kanssa Bella ylitti kolmet suojatiet ja yhden sillan saapuen kioskin luo. Kioski oli väliaikaisesti suljettu vesivahingon takia. Mitä Bella nyt tekisi? Takaisinkaa hän ei halunnut lähteä torstai aamuna ilman kahvia. Hän päätti viedä lineksen rantaan ärsyttämään lokkeja ja itse metsästämään kahvia ennen töiden alkamista. Kävellessään alas kioskilta rantaa kohden ennennäkemätön kyltti ja avonainen ulko-ovi tuuppasivat tielle. Great coffee. Great music. Great atmosphere. Dog's very welcome. Paikka kuhisi punapipoisia parrakkaita miehiä. Luultavasti satamatyöntekijöitä. Ihmisten pulinan takaa kuului kaijuttimista laulua. Jotain tuntematonta. Paikka vaikutti mukavalta, ja kylttihän sanoi Great coffee! Bella otti pari askelta lines perässään häntä koipien välissä, mutta pian häntä nousi heilumaan reippaasti. Bellalle tuli heti kumma tunne, että kuitenkin selviäisi surun keskeltä. Bella käveli sisään kyltin alta jossa luki "Old Jacob's". Hän näki pojan ja tämän koiran. Bella hymyili. Poika hymyili. lines haukahti. Koira haukahti. Partansa ajettuaan Johannes meni kuntoiluhuoneeseen ja ajatteli juosta juoksumatolla. Eipäs. Ulkona oli kaunis sää ja Johannes ymmärsi mennä nauttimaan raikkaasta ilmasta. Lenkkitosut ja verryttelyhousut jalkaan, hikipaita päälle, punainen pipo pään suojaksi ja John Lennon- lasit silmille. Ja tietty Ninolle hihna. Viisi kerrosta alas portaita pitkin ja punaisesta ovesta ulos. Johannes tunsu heti ilmassa hyvän päivän ainekset. Kaunis aurinko, hyvä aamupala, aamulenkki ja raikas suihku lenkin päälle. Muuta ei tarvittu täydelliselle torstai aamulle. Askel toisen askeleen perään, niin alkoi Ninon ja Johanneksen aamu-laukka. Pihasta rannalle, rannalta laiturin ali rannan toiselle puolelle, rannan toiselta puolelta mäkeä ylös pari kilometriä, mäen päällä Johanneksen henkilökohtaiselle näköalapaikalle. Näkymä oli henkeäsalpaava. Kaupunki heräsi aamuun jonka Johannes muistaisi vielä pitkän aikaa, ja hetken vielä sen jälkeenkin. Aurinko porotti lempeänä meren yläpuolella. Jokunen purjevene oli nostanut purjeensa ja hiljalleen lipui turkoosin-sinisen veden päällä. Tunnelma oli kuin... kuin... kuin elokuvasta. Ihmiset hymyilivät toisilleen ja vaihtoivat kuulumisia. Ei kukaan ollut surullinen. Ainakin Johanneksesta tuntui siltä. Nino istui rauhallisena Johanneksen vieressä hiekkatiellä, josta koko kaupunki näkyi ja meri jatkui horisontin tuolle puolen. Kello jatkoi hymyilemistä. Kello löi kymmenen yli kahdeksan. Kello oli kerrankin Johanneksen puolella. Johannes ja Nino jatkoivat matkaa muodostaen pyöreähkön reitin kerrostalon punaisilta ovilta kerrostalon punaisille oville. 64 porrasta ensimmäisestä kerroksesta viidenteen, avain lukkoon ja takaisin kotiin. Johannes heitti hikiset vaatteet suihkuhuoneen pyykkikoppaan, otti pyyhkeen kaapista ja meni viileään suihkuun. Johanneksella oli käynyt tuuri kun oli saanut asunnon jonka kylpyhuoneen suihkun alta näki suoraan San Franciscon hiekkarannoille ja suolaveden ulapalle. Shampoota hiuksiin, kainaloihin ja nivusiin. Ja ei unohdeta jalkoja. Hikoavathan nekin. Ei liian kuuma eikä liian kylmä vesi virtasi Johanneksen päästä painovoiman avulla rintakehän ja loppuruumiin kautta jalkoihin. Vesi oli haaleaa. Kun viimeisetkin shampoovaahdot olivat huuhtoutuneet viemäriin, Johannes nappasi pyyhkeen käsiinsä ja kuivasi ensimmäisenä kasvot. Sitten hiukset, selän ja kädet, rinnan ja vatsan, ja viimeisenä takapuolen ja jalat. Hän meni suihkusta punaisen olohuoneen kautta makuuhuoneeseen ja valitsi tämän päivän kunniaksi punaiset kangashousut, silkkialusvaatteet, valkoisen T-paidan ja valko-sini raidallisen kauluspaidan. Kun T-paita oli tungettu housuihin, vyönsolki saatu kiinni ja kauluspaita päälle oli tennareiden vuoro. Siniset vai oranssit? Vai sininen ja oranssi? Vai oranssi ja sininen? Siniset. Ehdottomasti. Nino oli juuri juonut ja asettui olohuoneen valkoiselle sohvalle makailemaan, kun

Johannes oli jo valmis lähtemään. -Nino! Tule tule tule tule! Johannes kutsui iloisena koiraansa. Ninon kasvoille levisi hymy. Siis Ninon hampaat paljastui huulten alta ja häntä alkoi vispata. Se tietenkin tuli Johanneksen luo, ja niin parivaljakko oli valmiina lähtemään töihin. 64 porrasta alas ensimmäiseen kerrokseen ja punaisista ovista ulos. Siltä kadulta jokunen kortteli pohjoiseen päin oli Johanneksen työpaikka. Kahvila nimeltä Old Jacob's. Johannes oli ostanut kahvilan ystävänsä kanssa kun perustaja oli liian vanha pitääkseen sitä yksin pystyssä. Johannes oli noin 8.50 kahvilalla. Juuri sen verran aikaa että Johannes sai kahvin ja teeveden yhdeksään mennessä valmiiksi. Leipomon rekka oli siellä 8.55 ja Johannes sai Ninon avustuksella leivokset paikoilleen. 8.58 kaikki oli valmista yhtä asiaa lukuunottamatta, musiikki puuttui. Johannes meni kahvilan sohvan takana olevalle isolle ruskealle vanhalle hyllykölle ja valitsi lempi LP-levynsä soittimeen. Niin kahvilan hiljaisuuden valtasi The Doors >Morrison Hotel >Peace Frog. Nino töytäisi kahvilan oven auki 9.01 , tuli Johanneksen viereen istumaan ja odottelemaan ensimmäisiä asiakkaita. Ei aikaakaan kun laitureilta ryntäsi punapipoiset ukot hakemaan aamun ensimmäisen tauon kahvit punaisiin pahvimukeihin. Kahvila täyttyi hyvästä tunnelmasta ja mukavasta pulinasta. Johannes oli tyytyväinen ja hymyili, mutta tunsu että tässä ei vielä ollut kaikki. Hetken katsottuaan ovelle, ovesta sisään tuli kuvailemattoman kaunis mutta pirstaloitunut tyttö, ja tytön koira. Johannes hymyili. Tyttö hymyili. Nino haukahti. Koira haukahti. Tyttö käveli sisään kahvilaan ja näki pojan, he hymyilivät toisilleen. Tytön saksanpaimenkoira tapasi pojan berninpaimenkoiran. Hekin hymyilivät. ~loppu